FLAGA

Słowo FLAGA nie jest rdzennie polskie – to XVIII-wieczne zapożyczenie z języka niemieckiego (niemieckie die Flagge). Ale i w języku niemieckim die Flagge to zapożyczenie – z języka holenderskiego (holenderskie een Vlag), do którego z kolei FLAGA przeszła z angielskiego. Przypuszcza się, że w języku angielskim słowo Flag w znaczeniu ‘flaga’ pochodzi od nazwy rośliny: tataraku lub kosaćca, które – ze względu na kształt liści i aromatyczne kłącza – nazywane były potocznie flag, sweet flag, myrtle flag, flag root. Samo słowo flag (dawniej flagge) odnosiło się do długiego, płaskiego i ostro zakończonego liścia – a dawne FLAGI miały kształt wydłużonych proporców, wyglądały zatem jak liść kosaćca czy tataraku powiewający na wietrze. Pierwotnie FLAGA oznaczała raczej banderę na maszcie niż sztandar, a zanim zapożyczyliśmy FLAGĘ w tym znaczeniu, mieliśmy już – również z niemieckiego zapożyczoną – FLAGĘ oznaczającą ulewę, krótkotrwałą burzę, a także dłużej trwającą szarugę, słotę. FLAGA w znaczeniu ‘ulewa’ była znacznie częściej używana niż FLAGA w znaczeniu ‘sztandar’.